

חַת־ת לַיּוֹם שְׁלִישִׁי פְּרָטִיּוֹת לְךָ לְךָ ז' מַר-חֶשְׁוֹן, ה'תשפ"ג

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁלִישִׁי עִם רִשׁוּי

לוט, אחינו של אברם התעשר כְּמוֹהוּ הָיוּ לוֹ הַרְבֵּה מְאוֹד צָאן וּבָקָר . לא היה מספיק מקום למרעה לבהמות של לוט ושל אברם במקום בו גרו.

הרעים של אברהם הרשו לצאן לאכל אף ורק מהעשב שהיה הפקר (לא שיף לאף אחד). אבל לוט הרשה לרעים שלו לתת לצאן לרעות אפלו בשדות של אנשים פרטיים. לוט חשב שהיות ובסופו של דבר ארץ ישראל תהיה שיכת לאברהם, הוא יכול לעשות בה מה שרוצה.

אברם נסה לשכנע אותו להפסיק, אבל לוט לא רצה. הרעים של אברהם והרעים של לוט התחילו לריב ולהתנפח על כף כיון שלרעות בשדות אחרים זה גזל.

אברם לא רצה לריב עם האחין שלו לכן הציע לו שיעבר ויתרחק ממנו ולא יהיה צמוד מדי לאברהם. לוט ראה שבסדום ועמורה יש צמחיה עשירה, כמעט כמו בגן עדן! הוא ראה שהאנשים שגרו שם התנהגו בצורה לא כל כך צנועה וגם את זה אהב, לכן החליט לעבר דירה לשם.

האנשים בסדום ועמורה, היו מאוד לא טובים, הם עברו עברות בכונה רק כדי להכעיס את ה', אבל לוט לא התרחק מהם.

בינתיים היות ולוט (שהוא לא כזה ירא שמים גדול) עבר דירה, ה' דבר אל אברם.

ה' הבטיח לו שוב שארץ ישראל תהיה שיכת ליהודים. ה' אמר לאברם להסתכל על כל ארץ ישראל ושפלה תהיה שיכת לו ולזרעו. אברם באמת חקר ובדק את ארץ ישראל, והלך לגור בחברון, שם בנה מזבח שלישי כדי להודות לה'

תְּהִלִּים / יוֹם ז' לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ל"ט- מ"ג

בתהלים של היום כתוב "הִיְתָה לִי דִמְעוֹתֵי לֶחֶם יוֹמָם וּלְיָלָה, בְּאֹמַר אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵיךְ אֶלְקִיד" - הדמעות שלי הם כמו המאכל שלי, והן שואלות אותי כל הזמן איפה ה'?

הרבי מסביר שהפסוק הזה אומר שכדי שאדם יהיה באמת קרוב לה' הוא צריך לבכות לה' כל הזמן, לא רק בשבת או רק בזמן התפלה, אלא אפלו בזמן האכילה או משחק במשך השבוע.

תניא / אגרת הקדש סימן כ"ו (ז' חשון שנה מעוברת)

זוכרים את הזהר שלמדנו עליו שיתכן ויכולים לטעות ולחשב שההלכות אינם באותה רמת קדושה כמו החלקים הנסתרים של התורה?

היום האדמו"ר הזקן מראה שבאמת זה לא מה שנכתב ב"רעיא מהימנא", מה שנכתב הוא שדברים טמאים לא כל כך מלאים בקדושה, השרש שלהם הוא מקלפת נגה.

קלפת נגה היא קליפה שהדברים השייכים אליה אינם שקועים כל כך עמוק בקלפות, אפשר להשתמש בה לקדושה (אם מקימים אתה מצוה) או חס ושלום אדם יכול להשתמש בה לדברים לא טובים. (קצת מזכיר את מאכלי הפרוה, אם מבשלים אותם עם דברי חלב, הם הופכים להיות חלביים, בדברי בשר- בשריים).

בדרך כלל צריך לכוון ולחשב שמשתמשים בדבר מסוים כדי לעבד את ה' למשל אם משחקים משחק כדי שאחר כך יהיה כח וחשק ללמד תורה.

(אבל בשבת, אפילו בלי לכוון על כך, כל המאכלים שאוכלים הם קדושים!)

בנוגע להלכות, אפילו ההלכות על טמאה הן חלק מהתורה שבעל פה, שעליה אומר הזהר בברור זו דרגה גבוהה מאוד של קדושה.

הנושאים השונים בהם עוסקת התורה יכולים לכלל בתוכם דברים לא טובים (כמו עץ הדעת טוב ורע), אבל ההלכות שלהם, בדרך התורה בטוח באות רק מהקדושה! (עץ החיים).

היום יום / ז' מר חשון

הרבה אנשים חושבים שכדי להיות קרובים אל ה' ולחיות כפי שיהודי צריך, עלינו לחשב קודם כל על כך שהתורה היא הדרך הנכונה לחיות וכמה היא טובה, ואחר כך אפשר לדבר על כך עם אנשים אחרים עד שכלם ידעו זאת. ובהמשך אנחנו יכולים להתחיל לקיים מצוות ולחיות בדרך התורה. כך היו עושים דברים בעבר, אבל לא עוד!

כשאברהם אבינו היה ילד מאוד צעיר, חשב שה' הוא זה שברא את העולם ושכל האנשים צריכים להתנהג כפי שהוא רוצה. הוא הלך ולמד על ה' לכל אחד אחד בעולם. בסופו של דבר היתה לו ברית מילה, הוא עשה מצוה גשמית כדי שהגוף שלו יהיה מחבר אל ה'.

אבל לאחר שה' נתן לנו את התורה, קיום המצוות הוא הדבר החשוב ביותר. לכן עכשו עושים זאת בסדר הפוך, קודם כל עושים ברית מילה, ורק אחר כך לומדים תורה. ורק אז אנחנו חושבים למה עשינו זאת ועל כך ש התורה היא הדרך האמתית והנכונה שבה יהודי צריך לחיות.

ספר המצוות / מצוות עשה מ"ג, מ"ג, מ"ה, מ"ו, מ"ז, מ"ח, נ"א

היום לומדים שמונה מצוות אודות הקרבת שמונה קרבנות מיחדים המקרבים בחגים.

1. **מצוות עשה מ"ג** – מקריבים קרבן נוסף (מוסף) בכל אחד מימי חג הפסח.

2. **מצוות עשה מ"ד** – ביום השני של חג הפסח מקריבים את קרבן העמר.

3. **מצוות עשה מ"ה** – חמשים יום אחרי הקרבת קרבן העמר, מקריבים את קרבן עצרת

(שבועות).

4. **מצות עשה מ"ו** - בשבועות מקריבים את שתי הלחם העשויים חמץ.
5. **מצות עשה מ"ז** - בראש השנה מקריבים קרבן נוסף (מוסף).
6. **מצות עשה מ"ח** - ביום כפור מקריבים קרבן נוסף (מוסף).
7. **מצות עשה נ"א** - מקריבים קרבנות נוספים מדי יום בחג הסוכות.
8. **מצות עשה נ"ב** - בשמיני עצרת מקריבים קרבן נוסף (מוסף).

רמב"ם / הלכות תמידין ומוספין פרקים ו', ז', ח'

היום לומדים עוד על הקרבת הקרבנות שמנינו למעלה.

פרק ו' - הפרק הזה ברמב"ם הוא כמו קריאת ספור, ביצד הכהנים היו מתעוררים בבקר כדי לבצע את עבודתם במקדש.

פרק ז' - לומדים אודות הקרבת קרבן מיוחד בראש חודש, הקרבנות המקריבים בפסח וקרבן העמר, אודות אופן קצירת התבואה לקרבן העמר: בערב פסח היו קושרים את התבואה בערמות תוך שהיא עדין צומחת כדי שיהיה קל יותר ללקט יחד. אחרי החג, כלם היו באים להשתתף בקציר. שליחי בית הדין היו שואלים שאלות, כל שאלה שלוש פעמים בקול, כדי לוודא שכלם שמעו והבינו את המתרחש:

האם באה (שקעה) השמש? שאלו שלוש פעמים וכלם יחד ענו כן.

מגל (כלי חתוך תבואה) זה? שלוש פעמים וכלם ענו יחד כן.

סל זה? כן

שבוע זה?

האקצור? כן! כן! כן!

הרמב"ם מסביר כיצד הכינו את הקרבן.

פרק ח' - לומדים על שני הלחם שהיו חמץ שהיו מקריבים על גבי המזבח בשבועות.

דרכי החסידות / ז' מרחשון - אהבת ישראל

האם הייתם רוצים שעדין יהיה חג סוכות? נחשו מה? במדה מסימת סכות עדין אתנו.

היהודים לא התחילו לבקש גשם עד שהיהודי האחרון הגיע חזרה לביתו מבית המקדש, זה לקח

הרבה זמן! מסכות ועד היום - ז' חשון.

אפלו בימינו, היהודים בארץ ישראל לא מתחילים לבקש גשם (ותן טל ומטר) עד התאריך ז' חשון.

הרבי אומר שלומדים מכך מסר מאוד חשוב באהבת ישראל.

עם כל זה שהיהודים היו באמת צריכים גשם כדי שהצמחים יגדלו, כל היהודים המתינו שהיהודי

האחרון יגיע למקום מגוריו כדי לבקש גשם. גשם הוא דבר שכלם מאוד זקוקים לו, אבל כדי שיהיה קל

יותר לאותו יהודי אחרון להגיע חזרה מירושלים בלי שיצטרך ללכת דרך שבילים גשומים ומלאי בוץ.

היהודים המתינו!